

ἦν αἰσθάνεται τις εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἰδρωτήριον. Ἀλλὰ βαθυμῆδόν, — τῆ γενναίᾳ συνδρομῇ περιεργίας — συνῆλθε, καὶ μετὰ θαυμασμοῦ θεασάμενος τὸ ὄλον τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀλλοκότου τούτου κυκεῶνος, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του εἰς τὰς λεπτομερείας.

Ἐκ τῶν ἐκκαίδεκα κρηνῶν ἕξ μόνον κατείχοντο, ὁμᾶς δὲ τις παχυσάρκων Ἀρμενίδων, περιεστοιχισμένων ὑπὸ πλήθους παιδίων, καὶ βυθίζουσῶν εἰς τὸν στενὸν λουτήρα νεογέννητόν τι σπαρκατικῶς κραυγάζον, ἥμιστα ἔθελε τὴν Α. Μεγαλειότητα. Δύο γραίξι Τούρκισσαι, μετὰ σώματα ἰσχνὰ καὶ ἐρρυτιδωμένα, ἔχουσαι τὴν κόμην κεκαλυμμένην διὰ τοῦ παραδόξου ἐκείνου πηλοῦ, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα κηῶς, τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποστρέψῃ τὰ χεῖρα τὸς ὀφθαλμούς, καὶ τότε παρετήρησαν εἰς ἄλλην κρήνην, εἰς ἣν τόσον προσηλώθη τὸ ἀπληστον βλέμμα του, ὥστε εἰς οὐδεμίαν ἄλλην λουομένην προσέσχε πλέον τὸν νοῦν.

Ὀλίγα τινὰ βήματα περικίτρω ὑπῆρχον δύο γυναῖκες, ἕξ ὧν ἡ μία, ἡ ὀκλαδὸν κηθημένη, ἦτο δούλη αἰθιοπία, μετὰ σώμα καλῶς τετορνευμένον, οὐτινος τὸ μέλαν καὶ ῥικνὸν δέρμα ὑπὸ τοῦ ἀφροῦς σάπινος εἶχε λάβει τὴν λάμψιν καὶ στιλπνότητα τοῦ ὀρειχάλκου· ἀλλ' ἐν τῷ τῷ σώματι ἦτο ἀμεμπτον, ἡ κεφαλή της ἦτο φρικώδης... Ἦτο αὐτόχροημα χαλκοῦν ἀγαλμα ζῶν, ἔχον περὶ τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν καὶ τὰ σφυρὰ ψέλλια ἐκ χρυσοῦ μὴ ἐστιλβωμένου, περὶ δὲ τὸν λαιμὸν περιδέρασιον ἕξ ἐρυθρῶν κοραλλίων... Αἱ ῥυτίδες ἡ αἰ κηλίδες, αἰτίνας ἀσχημίζουσι τὸ λευκὸν δέρμα, δὲν ἐντυποῦνται ὡς ἀνηλεῆ στίγματα ἐπὶ τῶν μελαγχροινῶν δερμάτων. Τὸ ἥλιακον καῦμα οὐδόλως ἐπηρεάζει αὐτά, αἱ δὲ ῥυτίδες μόλις ἐγγράττονται ἐπ' αὐτῶν. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ παρετήρησε, πρῶτον ἴσως φορᾶν, τὸ ἀγαλματικῶδες καὶ καλλιτεχνικὸν κάλλος, τὸ περιβάλλον τὴν αἰθιοπιδᾶ ἐν τῷ λουτρῷ, ὅταν περικαλύπτῃ αὐτὴν ὑγρὸς πέπλος.

[Ἐπειτα συνέιτι]

ΠΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἐξ ἐνὸς τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος τῆς οἰκίας μου φαίνεται ἡ κοιτικία τοῦ γείτονός μου Σταμάτη. Ἄμα ἀνυψώσω τὸ παρεπέτασμα τοῦ παραθύρου βλέπω διὰ μέσου τῶν ὑάλων ἐξοχικῆν εἰκόνα, δυνάμενην νὰ πράσῃ ὥρατον θέμα πρὸς ζωγράφον.

Ἡ οἰκία εἶναι πολὺ χαμηλή, παρ' αὐτὴν δ' εὐρίσκειται ὁ ἀχυρὸν μετ' ἐπικλινῆ στέγην, καὶ πορρωτέρω ἐν παράπηγμα. Χλόη πρασινίζει τὰς κεράμους, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια ποικιλλομένη ὑπὸ ὑποπτῶσεων χρησιμεύει ὡς περίπατος τῶν περιστερῶν. Ἡ γαλῆ, ἐξερχομένη ἐνὸς φεγγίτου, ἀκολουθεῖ τὴν κορυφὴν τῆς στέγης καὶ μεταβίνει εἰς τὸ παράπηγμα, ὅφ' ὅ ἀποτίθεται τὸ ἄροτρον, τὸ κόσκινον καὶ

τὰ λοιπὰ ἐργαλεῖα. Τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ ἄροτρου χωρεῖ ὑπὸ τὸ παράπηγμα, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ μένει ἐκτός. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ὑπάρχει ὁ σταῦλος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναμνησκῶνται ἀπὸ κοινοῦ ἡ φορβὰς καὶ ἡ δάμκλις. Ἐξ ὀρνίθων, κλώζουσαι καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν καὶ κεντῶσαι διὰ τοῦ ῥάμφους αὐτῶν τὰ διεσπαρμένα ἄχυρα, εἰς ὑπερήφανος ἀλέκτωρ, καὶ ἐν ζεύγος χηνῶν δίδουσι ζωὴν εἰς τὴν μικροσκοπικὴν ἐκείνην ἔκφυλιν.

Παρὰ τὸ κατώφλιον ἡ κυρὰ - Σταμάταινα πλύνει ἐντὸς καδδίσκου, ἐνῶ τὰ δύο παιδία, θῆλυ καὶ ἄρρεν, ἕξ καὶ τεσσάρων ἐτῶν, περιφέρουσιν ἀπὸ τοῦ παραπήγματος μέχρι τῆς φωλεῆς τῶν κονίκλων παλαιῶν ἵππων ἐκ ναστοχάρτου, τὸ μόνον αὐτῶν παίγιον, σεσαθρωμένον νυάγιον εὐπόρου τινὸς οἰκογενείας.

Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡσυχος καὶ ἐργατικὴ!

Ἡ οἰκογένεια, αἱ ὀρνίθες, αἱ περιστέραι, τὰ πάντα κοιμῶνται τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. Μόνον γλυκὺς μυκηθμός ἐν ὄνειρῳ τῆς κοιμηθείσης δαμάλεως ἡ κτύπημα ποδὸς τοῦ ἵππου ἐπὶ τῶν σκινιδῶν διαταράττουσιν ἐνίοτε τὴν σιγὴν τῆς ἡμερούσης οἰκογενείας. Ἄλλ' ἅμα ἐξημερώσῃ ἀκούῃ διὰ μέσου τοῦ τοίχου ταραχὴν, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐξύπνισαν· ἀνάπτουν φωτιά, ἀνοίγουν τὴν θύραν, ὁ δὲ κύρ-Σταμάτης εἰς τὴν αὐλὴν ζευγνύει τὴν φορβάδα διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας. Ἀπέχουν τρεῖς ὥρας καὶ πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ ἐνωρίς· μεταβίνει δὲ παλλάκις εἰς τὴν πρωτεύουσιν.

Τὴν τελευταίαν φορᾶν μετέβη διὰ νὰ πωλήσῃ κρητὴν. Τὸ ἑσπέρας ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν εἰς τὴν σύζυγόν του σπουδαίαν εἶδῃσιν.

— Πούλησα τὸ χοῖρο, γυναῖκα.

— Πούλησες τὸ χοῖρό μας; Ὡ τὴν Ἀθήνα; Μὰ τί ζῶο 'πού εἶσαι, καυμένη ἀντρα. Τὸ χειμῶνα δὲν ἔχομε λαρδί. Ἐγὼ ἤθελα νὰ πουλήσω τὸ μισό, καὶ νὰ κρατήσω τὸν ἄλλο μισὸ γιὰ τὸ σπίτι.

Καὶ αἱ ἐπιπληξίαι ἐξηκολούθουν, ἐνῶ καὶ οἱ δύο ἀπεζεύγνουν τὴν φορβάδα.

Ὁ κύρ-Σταμάτης εἶναι εἰρηνικός. Ἐνῶ ἡ σύζυγός του τὸν ἐπέπληττεν, ἡσυχολεῖτο ἀποζευγνύων τὸ ζῶον, καὶ δὲν ἀπῆντα ὡσεὶ ἦτο κωφός. Ἡ λέξις πεισματάρια ἐχρησίμευσεν ὡς ἐπίλογος, ἡ δὲ φορβὰς εἶχεν ἀποζευχθῆ.

— Ντέ, γρηά!

Ὁ Σταμάτης ὁμίλει εἰς τὸ ζῶον, τὸ ὅποῖον μόνον του διηυθύνθη εἰς τὸν σταῦλον. Τότε ὁ χωρικός διὰ τῆς βραδείας αὐτοῦ φωνῆς ἔδωκεν ἐξηγήσεις τινὰς πρὸς τὴν σύζυγόν του, τῆς ὁποίας ἡ δυσἀρεσκεία κατεπραῦνθη, συνεπεῖχ τῆς καλῆς τιμῆς εἰς ἣν ἐπωλήθη ὁ χοῖρος.

Ἐλαβε τὸν φωνὸν, τεθειμένον κατὰ γῆς.

— Καὶ πότε θὰ τὸν δώσωμε;

— Σ' ὄχτώ 'μέραις, γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα.

— Τότε πρέπει νὰ τὸν σφάζωμε αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα;

— Ἐδῶκα εἶδῃσι 'στὸν χασάπι τὸ μάστορ-Νάνο. Θὰ 'ρθῇ μεθαύριο.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἶχον ἰδεῖ τὸν δυστυχῆ ἐκείνον χοῖρον πολὺ μικρὸν. Ὁ κύρ-Σταμάτης τὸν εἶχε φέρει μίαν ἡμέραν διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ ἐκείνον, τὸν ὅποῖον εἶχον σφάζει. Ἦτο τότε μικρὸς, ὠραῖος χοῖρος, ὄλοστρόγγυλος ὡς σφαῖρα, ἐρυθροδερμὸς, μετὰ μέγαν μάκρυν κηλίδας ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ τῶν ὠτων. Τὰ παιδία τὸν ἠγάπησαν καὶ συνέπαιζον μετ' αὐτοῦ.

Ταχέως ὁμῶς ἐμεγάλωσεν. Ἐκυλίετο εἰς τὰ πλέον βορβορώδη μέρη τοῦ ῥύκκος καὶ ἐπετριβετο ἐπὶ τῶν στύλων τοῦ παραπήγματος. Τὸν ἔτρεφον μετὰ πατάταις, μετὰ πίτουρα καὶ πηκτὸν γάλα, καὶ ἐπάληνε ταχέως, καὶ ἔγινε μπόδι, καθὼς ἔλεγε ἡ κυρὰ - Σταμάταινα, ὅταν δὲ τὸν ἐπώλησαν ἦτο λαμπρὸς χοῖρος, ἔχων πολλῶν ὀκλάδων πάχος.

Εἶχον λησμονήσει τὴν πώλησιν τοῦ χοῖρου τῶν γειτόνων μου, ὅταν προχθὲς μ' ἐξύπνησεν ἀσυνήθης ταραχὴ. Ἀνεκινουῦντο ἀντικείμενα, ἐβάδιζον εἰς τὴν αὐλὴν, ἐνίοτε δὲ ἠκούετο φωνὴ ἀγνωστος. Κατελήφθη ὑπὸ περιεργίας καὶ παρετήρησα ἐκ τοῦ παραθύρου. Ὁ κύρ-Σταμάτης καὶ ἕτερός τις, φορῶν μελανόφαιον ἐμπροσθὲλκν, ἐξήγαγον εἰς τὴν αὐλὴν μίαν τράπεζαν ἐκ τοῦ μαγειρείου.

— Αἴ! κύρ-Σταμάτη! τί κάμνετε αὐτοῦ;

— Θὰ σφάζωμε τὸ χοῖρο!

Τὸν ἐβοήθει ὁ ἀγοράσας τὸν χοῖρον κρεωπώλης. Ἡ κυρὰ-Σταμάταινα εἶχε φέρει τὴν μεγάλην χαλκίνην λεκάνην της. Σχοινία εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ κρεωπώλης εἶχεν ἤδη ἀνασηκώσει τὰς χειρὶδας του, ἐκράτει εἰς χεῖρας θηλειὰν ἐκ τῶν προτέρων ἐτοιμασθεῖσαν καὶ διηυθύνετο εἰς τὸ παράπηγμα, ὅφ' ὁ τὸ θῆμα ἐκοιμάτο ἔτι βραδέως, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ παχυνθέντα ζῶα.

Ἐμελλον λοιπὸν νὰ παραστῶ εἰς τὸ αἵματηρὸν δρᾶμα. Καταληφθεὶς ὑπὸ αἰσθήματος φρίκης ἔκλεισα ἀποτόμως τὸ παράθυρον.

Οὐδὲν ἤθελον νὰ ἴδω, ἀλλ' ἐν τῇ πρωϊνῇ σιγῇ ἤκουον θόρυβον, πάλιν, ὑποκώφους γρυλισμούς, καὶ τὰς ἐξῆς λέξεις:

— Χόπ!... Σπρῶξε!... Βάλτον ἐκεῖ!...

— Διάβολε! εἶναι πολὺ βρούς!

Ἐξημέρωνεν. Ὁ ἀλέκτωρ ἐφώναζεν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα τῶν γειτόνων μου. Ὡσεὶ δὲ ἡ βραγχὴν ἐκείνη φωνὴ ὑπῆρξε σύνθημα, ἀπῆντησεν εἰς αὐτὸ ἕτερον κραυγῆ, βραγχώδης, φρικαλέα, σπαρκατικὴ, κραυγὴ σφραγμοῦ καὶ ὁ τρομερὸς αὐτῆς ἦχος ἐπλήρου τὰ πάντα καὶ παρετάθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι τὴν ἤκουεν ἔτι καὶ ὅταν ἐξέλειπε καθ' ὀλοκληρίαν.

* *

Ὁ χοῖρος τοῦ κύρ-Σταμάτη πλυθεὶς καὶ καθαρισθεὶς, θὰ κοιμισθῇ εἰς Ἀθήνας. Δύνασθε νὰ τὸν ἰδῆτε τὴν παραμονὴν τῶν

Χριστουγέννων διαφοροτόλιστον εἰς τὸ κρεωπωλεῖον τοῦ μάστρου-Νάνου. Δύνασθε νὰ τὸν θαυμάσετε. Ὁ γλυκὺς πειρασμὸς τῆς λαϊμαρρίας θὰ καταλάβῃ τὰς ψυχὰς σας. Θὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ κρεωπωλεῖον καὶ θ' ἀγοράσητε τὸ παχὺ κρέας του.

Φάγετέ τον, Ἀθηναῖοι, καὶ καλὴν ὄρεξιν! Ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἔτος δὲν θὰ φάγω χοιρινὸν κρέας. Ἡ κραυγὴ τὴν ὁποῖαν ἤκουσα μένει ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην μου!

Β.

Η ΒΛΑΧΑ

Παιδικὴ ἀνάμνησις.

Ἀφ' ὅλας τὰς ἐσπέρας, ἡ ὠραιότερα ἦτο ἐκείνη, καθ' ἣν δὲν ἤμην ὑποχρεωμένος νὰ μελετήσω.

Τώρα οἱ ὀκνηροὶ καὶ ἀμελεῖς παῖδες πρέπει νὰ ἐνοήσωσιν, ὅτι ἡ ἐσπέρα αὕτη μοὶ ἐφαίνετο ὠραία, διασκεδαστικὴ, διότι καθ' ὅλας τὰς ἄλλας ἡ κεφαλὴ μου ἐβαρύνετο κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἀντιπαθητικοῦ βιβλίου, ὅπερ συνήθως ἐκαλεῖτο *Γραμματικὴ*.

Ἀληθῶς, τί φοβερὰ κόλασις ἦτο ἐκείνη! Νὰ ἐκστηθίζῃ τις κανόνας, τοὺς ὁποῖους δὲν ἐνόει!

Καὶ ὅμως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανόνων ἐκείνων σήμερον γράφομεν, ἔστω καὶ διηγήματα.

Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι ἀρεσκοῦμεθα νὰ κατηγοροῦμε πᾶν ὅ,τι μᾶς ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν πταίομεν.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τὸ προκειμένον.

* *

Τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ὤφειλον ν' ἀνοίξω βιβλίον, ἤμην τὸ εὐτυχέστερον παιδίον.

Ἐπὶ δὲν, ἐγέλων, ἐφλυάρου, ἔτρεχον, ἐξχαγρῶπων, ἔτρωγον μετὰ περισσοτέρας ὀρέξεως ἢν θέλετε, ἤμην εὐθυμὸς, ἀστείος, ὠραιότερος, δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω, διότι ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ἐπεχέετο μίαν ἀνεκφραστοῦ χαρὰ, ἡδύτης... τῆς ὀκνηρίας, τῆς ἐλευθερίας μᾶλλον.

Παρατηρήσατε ποτὲ πτηνὸν νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν κλωβὸν του; Εἶδατε πόσον ταχέως πετᾷ; μὲ ποῖαν δύναμιν τινάσσει τὰς μικρὰς πτέρυγας του; Οὕτω καὶ ἐγὼ ἠσθανόμην πτέρυγας εἰς τοὺς πόδας, χαρὰν εἰς τὸ στήθος, ἐλευθερίαν εἰς τὴν διάνοιν.

Ἐπέτων, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ καταστήσῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀτελετέτητον.

Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη παρήρηχοτο ταχύτερον μάλιστα, ὡς πᾶσα εὐτυχὴς στιγμὴ.

Μία τῶν τοιούτων ἦτο καὶ ἡ ἐσπέρα τῶν Χριστουγέννων, καθ' ἣν ἡμεῖς οἱ Λευκάδιοι *παρτρεύομαι τῇ γωριᾷ καὶ κόπτομε τὸ σταυρὸν*.

Ὡς ἐν ὄνειρῳ τότε ἀνακλῶ τὸν ἐνθουσιασμὸν, ὅφ' οὐ κατειχόμεν καθ' ἣν στιγμὴν ἔβλεπον τὸν πατέρα μου μετὰ χαρᾶς περιμένοντα τὰ δύο χονδρὰ καὶ ἑτερογενῆ ξύλα, ἅτινα ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Ἐ, Στάθη, ταῦρες; ἐφώναξεν εἰς τινὰ γέροντα χωρικόν.

— Ἐδῶ, ἀφέντη, νὰ ἡ ἐλῆρά, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος νὰ κ' ὁ κέντρος.

Καὶ ὁ εὐσταλὴς γέρον τὰ ἀνεβίβαζε χαρούμενος ἐκ τοῦ κατωγείου, τὰ ἐναπέθετεν ἐπὶ τῆς γωριᾶς ἐπιπροσθέτων λεπτὰ φρύγανα, ὅπως εὐκολώτερον ἀνάψῃ τὴν χειμερινὴν πυράν.

Τὶ φοβερὸν νευρικὸν μὲ κατελάμβανεν, ἀλλὰ καὶ τί ἀνυπομονησία μέχρις οὐ τελειώσωμεν τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην τελετήν!

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἡ τράπεζα ἦτο ἐτοιμὴ λιτῇ, λιτωτάτῃ κατὰ τὴν εὐσεβῆ ταύτην ἐσπέραν. Ὀλίγα μόνον καρυκεύματα ἀπετέλουν τὸ ὄλον, διότι ὁ Σταυρὸς ἐθεωρεῖτο τὸ κυριωδέστερον φαγητὸν τῆς ἐσπέρας ταύτης.

Ὁ Σταυρὸς ὁ περιέχων καρύδια, ἀμύγδαλα, σταφίδας καὶ κᾶτι πλέον... κᾶτι πολυτιμότερον... ἐν ἀργυροῦν νόμισμα, τίς οἶδεν εἰς ποῖαν γωνίαν κεκρυμμένον!

Ἄλλ' ἡμεῖς, τὰ παιδιά, περιεμένομεν κᾶτι περισσότερον ἀκόμη—καὶ ἀπὸ τὸν Σταυρὸν, διότι ἦτο ὄλον ἰδικόν μας... κᾶτι τὸ ὁποῖον δὲν μαρτυρῶ εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Ἡ καλή μου θεία τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἤρχετο ἐνωρίτερον. Ἐγὼ ἔτρεχα εἰς τὴν κλίμακα διὰ νὰ τὴν συναντήσω καὶ τὴν ἀσπασθῶ, ἀφοῦ μάλιστα εἶχον λόγους νὰ περιμένω γενναῖον φιλοδώρημα.

Τέλος, ἀφοῦ ἡ οἰκογενειακὴ συναναστροφή ἦτο πλήρης,

— Ἐ, λέγει ὁ πατὴρ μου, *ἀε παρτρεύομε τῇ γωριᾷ*.

Καὶ πάντες μεταβάντες εἰς τὸ μαγειρεῖον παρέστημεν μάρτυρες τοῦ παραδόξου γάμου, ὃν ἐτέλεσεν ὁ πατὴρ μου ὡς οἰκοδεσπότης, χύσας οἶνον καὶ ἔλαιον ἐπὶ τῶν δύο ξύλων καὶ εὐχηθεὶς ἡμῖν ζῶν καὶ ὑγιάν.

Ἄχ! μᾶς ἤρχετο πᾶν ὅ,τι ἐκεῖνος ἐπέπρωτο προώρως νὰ ἀπολέσῃ!

Ἀκολούθως ἐκόψαμεν τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, στηριζάντες αὐτὸν ἐπὶ φιᾶλης πλήρους οἴνου.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἤμην ὁ εὐτυχέστερος πάντων εἶχον εὔρει τὸ ἀργυροῦν νόμισμα ἐντὸς τοῦ τεμαχίου μου καὶ ἐπὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἠὲ χαριστήθη, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἀγοράσω ἓνα ραβδί, τὸ ὁποῖον πράγματι τὴν ἄλλην ἡμέραν πρῶτῃ—πρῶτῇ ἠγόρασα.

Ἀλλὰ... ἐγενόμην λήσμων ὁ φίλος ἀναγνώστης περιμένει τὴν βλάβαν, ἢν δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι φαντάζεται ὁμοίαν, ὡς τὴν *ὁμορροῖν καὶ περεμμένην βλάβαν*, τοῦ δημοτικοῦ ἄσματος.

Πλὴν ἡ ἰδική μου βλάβαν δὲν εἶναι οὔτε παχεῖα, οὔτε λιγνὴ χωρικὴ νεᾶνις. Δὲν ἔχει ὀφθαλμοὺς γοργοὺς καὶ ἀναμμένους, δὲν ἔχει χεῖλη κόκκινα, οὔτε σῶμα εὐλύγιστον, ὡς λέγουσι. Δύο μόνον ἔχει, ἐξ ὧν φαντάζεται τις, μορφήν γυναικεῖαν καὶ γεῦσιν εὐάρεστον.

Ἐπὶ πόσας νύκτας ὄνειρευόμην μετὰ παλμῶν τὴν καλὴν μου βλάβαν!

Ποτὲ ἐραστοῦ στήθος δὲν ἐκτύπησε ζωηρότερον καὶ τὴν ἡγάπων πιστῶς, ὡς καὶ ἐκείνη ἦτο πάντοτε εἰς ἐμὲ πιστὴ καὶ ἀποκλειστικῶς ἀνῆκεν εἰς ἐμὲ.

Ἡ ποθητὴ τέλος στιγμὴ ἐπλησίαζε καθ' ἣν ἐμελλον νὰ σφίξω εἰς χεῖράς μου τὴν *βλασερὴν βλάβαν*.

Τὸ δεῖπνον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης τῶν Χριστουγέννων εἶχε τελειώσει καὶ ἡ καλή μου θεία, κατὰ τὸ συνήθες, εὐχομένη εἰς ἐμὲ νὰ *ζήσω σὰν τὰ ψηλὰ βουρά*, μοὶ προσέφερε τὴν πολυπόθητον... *βλάβαν*...

* *

Ἦδη, εἶναι καιρὸς νὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι αὕτη δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο ἢ σκεῦασμα ἐκ ζύμης τῶν Χριστουγέννων, ἔχων μορφήν γυναικεῖαν καὶ παραδόξως καλούμενον *βλαχα*, τὸ ὁποῖον οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι προσφέρουσιν εἰς τοὺς μικροὺς παῖδας ἐκάστης φιλῆς οἰκογενείας.

ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΝΥΞ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΕΝ ΕΝΕΤΙΑΙ.

[Κατὰ μετὰφρασιν I. M. Δ.].

Κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1785, ἦτο πρὸ ἐνός αἰῶνος ἀκριβῶς, Δόγης τῆς γαληνοτάτης Ἐνετικῆς δημοκρατίας, ἡτο ὁ σοφὸς Ἑλληνοστῆς Πάυλος Ρενιέρης.

Ἡ μαγευτικὴ πόλις, ἡ ἐπὶ ὀδοῦζοντα νήσων ἐξαπλουμένη, ἐπεδείκνυε πανταχόθεν τὴν λαμπρὰν ἐκ μαρμάρου περιβολὴν τῆς εἰς ἐκάστην δ' αὐτῆς πτυχῆν, ἔλαμπον ὡς λίθοι πολυτίμοι, τὰ κανόλια τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν ἐξωστῶν οἱ φανοὶ καὶ τῶν ἀγιαστηρίων τὰ κατὰφωτα ὑελάματα.

Αἱ μελανά γόνδολοι—ἀμυρῶς φωτιζόμεναι—διεσταυροῦντο, κυβερνοῦμεναι ὑπὸ λεμβούχων φερόντων σκοῦρον ἐρυθρὸν, λευκὸν ὑποκρίνον καὶ ζῶνῃν ῥοδόχρουν. Αἱ εὐσεβεῖς κυρταὶ μετέβαινον οἰώσασθαι ἕνα γονυπετήσωσιν ἐν τοῖς ναοῖς καὶ ἐκλιπαρῶσιν τὸν νεογέννητον Ἰησοῦν. Αἱ ἐρελλαί, συγκρατούσαι τὰς ἐκκρήξεις τοῦ γέλωτος—διαφεύγοντες κάποτε εἰς τόνους ἄσματος ἡδέως, αἱ τρελλαί, ἐπέτων ὅπου μυστηριώδης ἐορτῆ.

Τινὲς τούτων, ἀπειθῶζοντο πρὸ τῆς παραλαλασίου πύλης πλουσίου μεγάρου, ἀπαστρέπτοντες ἐκ τῶν φώτων. Ἦτο ἡ μεγάλη λέσχη τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων. Τὰ πληθῆ εἰσῆρχοντο καὶ ἀνεμῖγνοντο το περτωθῶς ἐν μεγάλῃ ἀπεράντῃ αἰθούσῃ. Ἐκεῖ 80 τράπεζαι ἦσαν ἐστρωμέναι, ἐκάστης δὲ τούτων προήδρευε προσωποδόφορος φέρων ἐσθῆτα ἄοργουτος, εὐγενῆς ἔγγυραμμένος ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ τῆς δημοκρατίας. Κατ' ἐκείνην τὴν ἑποῖν τοῦ 18^{ου} αἰῶνος, ὅποτε ἡ Ἐνετία διαφθαρεῖσα εἶχε καταστῆ παίκτρια φρενοληπτοῦ καὶ ἀναίσχυντος δι' ἑαυτοῦ; ἡ καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν Ἑβραίων τραπεζιτῶν ἐπὶ μισθῷ ἡμερησίῳ ἦ ἐτήσιον.

Περὶ τὰς τραπεζὰς ταύτας συννοῦντο κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, αἱ ἐνοῖαι τῆς ἡδονῆς ὅραι μὲ τὰς ἐκτετραγλισμένας ἐσθῆτας των, καὶ τῶν μεγάλων οἰκογενεῶν οἱ ἀπόγονοι, κεκαλυμμένοι διὰ δομίνου μελανῶ μετὰ περιωμίου καὶ φέροντες ὑπὸ τὸν μικρὸν τρίχωρον πῖλον των τὴν παροπαρόδοτον προσωπίδα, τὴν ἔχουσιν μορφήν λευκοῦ λύκου.

Ἦτο συνέδριον ἐκεῖ φαντασμάτων καὶ παρὰδοξον προυξένων ἐντύπωσιν τὰ ἐκ χαρτίου σιωπηλὰ καὶ ἀκίνητα ἐκείνα πρόσωπα, μὲ τὴν μεγάλην των βίαν καὶ τὴν ἐξέχουσαν ἄνω σιαγόνα, ἣτις ἐφαίνετο ἰσχυροῦς τὴν ἐκ πολυτύχου τεμαχίου ὀλοσπρικοῦ ἀπὸ τῶν ὧτων κατερχομένην μελανὴν γενεάδα.

Ἐν τῷ κατωγείῳ τοῦτο τοῦ σωματοῦ καὶ τῆς χρυσουμανίας ἠκούοντο ἐναλλάξ, ψιθυροὶ ὡσαύτῃ φιλημάτων κλεπτομένων, βραχνὸς τις γέλωτος, στεναγμοὶ ἀγωνίας, ἀναφωνήσεις ὀργῆς, τὰ βραδέα βήματα τῶν εἰσερχομένων ἢ ὁ τρομώδης κρότος τῶν ὑποδημάτων ἄλλου τινος βιαίως ἀπομακρυνομένου. Ἰδίως ὅμως διεκρίνετο ὁ ψόφος τῶν κύβων ἀναστρεφόμενων ἢ κυλιόμενων ἐπὶ τοῦ μαρμάρου. Πανταχοῦ δὲ μεταλλικὸς ἤχος ἀργυρῶν δοκιάτων καὶ σκούδων Ἐνετικῶν.

Τῆς περιφανεστέρης τραπεζῆς προήδρευεν ὡς ἀρ-